

Rodzina Dorocińskich

Protoplastą tej gałęzi rodziny Dorocińskich był Jakub, urodzony w 1770 r., fabrykant z Huty Gzdowskiej w powiecie skierniewickim. Poślubił on Rozalię z Falińskich, z którą miał czworo dzieci: Walentego, Helenę, Jana i Józefa.

Najstarszy syn, Walenty (1792-1846), był żołnierzem 7 pułku jazdy Księstwa Warszawskiego w którego składzie uczestniczył wraz z wojskami napoleońskimi w kampanii rosyjskiej 1812 roku. Od 1815 roku służył w 3 Pułku Strzelców Konnych. Karierę wojskową zakończył po 28 latach służby w stopniu podoficera z ostatni przydziałem w Korpusu Weteranów do Komendy Inwalidnej w Radomiu gdzie osiadł na stałe. Zawarł związek małżeński z Agnieszką z Glinkiewiczów (ok. 1793-1871). Mieli czworo dzieci.

Najstarszy ich syn – Konstanty, późniejszy mistrz profesji stolarskiej w Radomiu, urodził się w 1820 r. w Sitańcu pod Zamościem. W 1842 r. zawarł związek małżeński z Sabiną Lechowską (1820-1895). Ich pierworodny potomek Konstanty Andrzej (1842-1924) był felczerem. W 1861 r. poślubił on Idalię (Idę) Durzyńską – córkę pisarza prowentowego^[1] w Suchej Feliksa i Katarzyny. Małżonkowie mieli sześcioro dzieci: Ludwika (1862-1938), Wincentego (1864-1897), Wacława Antoniego (1866-1871), Józefę Mariannę (1868-1876), Konstantego Mariana (1871-1936) i Sabinę Mariannę (1874-1880). Konstanty Marian był prowizorem (magistrem) farmacji i właścicielem apteki przy ul. Lubelskiej (obecnie: Żeromskiego) 57. Od 1916 r. był zastępcą członka Rady Miasta w Radomiu. Przed 1903 r. zawarł on związek małżeński z Bronisławą Natalią Wiśniewską. Małżonkowie doczekali się czworga dzieci: Natalii, Stanisława, Tadeusza i Zofii.

Najstarszy syn, Ludwik Dorociński, ukończył studia prawnicze. Był oficerem rezerwy, sekretarzem Sądu Grodzkiego w Drzewicy a później radcą prawnym w Towarzystwie Kredytowym Ziemskim w Radomiu. W 1893 r. zawarł związek małżeński z Marianną Dutkowską, która prowadziła zakład krawiecki przy ul. Piaski (obecnie: Niedziałkowskiego) 20. Mieli troje dzieci: Ignacego (1894-1939), Stefana (1896-1947) i Janinę (1901-1982).

Ich najstarszy syn, Ignacy, był oficerem. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1923 r. został przeniesiony do rezerwy i przydzielony do 72. pułku piechoty w Radomiu. Po wybuchu II wojny światowej wziął udział w obronie Gdyni, gdzie zginął 18 września 1939 r. Został pochowany w kwaterze wojennej cmentarza Gdynia-Kosakowo.

Mój ojciec, Stefan, ukończył Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, a po jej ukończeniu pracował w majątku Radziwiłłów w Starejwsi, gdzie prowadził gospodarstwo rybne. Jako ułan-kwatermistrz brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Pod koniec lat dwudziestych XX w. powrócił do Radomia, gdzie przez wiele lat pracował jako szef produkcji w Państwowym Monopolu Tytoniowym. W 1940 r. zawarł związek małżeński z Janiną Myszką, z którą miał dwoje dzieci – Izabellę (ur. w 1941 r.) i Marka (ur. 1947 r.). Pochowany został w Radomiu, w grobowcu rodzinnym na cmentarzu przy ul. Limanowskiego. Jego syn Marek, wnuk Andrzej i prawnuk Piotr, mieszkają w Radomiu i kontynuują opisaną linię rodziny Dorocińskich.

^[1] Pisarz prowentowy: urzędnik prywatny w majątku ziemskim, prowadzący rejestrację dochodów i wydatków oraz nadzorujący pracowników najemnych.